

12de JAARGANG, NR. 228
8 DECEMBER 2014

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWS**
- 4 JAZZ OP PAPIER**
- 5 JAZZ OP DE PLAAT**
 Nathalie Lories/Tineke Postma,
 Teus Nobel, Rob van Bavel Trio e.a.
- 10 JAZZ OP DE PLANKEN**
 I Compani
- 11 JAZZ OP HET WITTE DOEK**
 Rahsaan Roland Kirk

EN VERDER:

- 12** New York Calling (Roos Plaatsman)
- 13** Bestsellers Jazz Center
- 14** Gouwe Ouwe Boy's Big Band

JAZZFLITS 229
 staat **22 DECEMBER** op
<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Gregory Porter tijdens Jazz in Duketown 2013. (Foto: Tom Beetz)

EDISON JAZZ VOCAAL VOOR GREGORY PORTER

Vocalist Gregory Porter heeft woensdagavond 26 november voor zijn album 'Liquid Spirit' de Edison Jazz Vocaal 2014 ontvangen. Hij kreeg de prijs in het Patronaat in Haarlem, waar hij die avond optrad.

De jury noemt Porter 'het prototype jazz- en soulzanger van nu, met een stem die onmiddellijk de vergelijking oproept met Nat King Cole, en de kracht bezit om een groot publiek te bereiken'. Dat Porter pas op relatief late leeftijd zijn weg naar het grote publiek vond, maakt dat hij zekerder en echter klinkt dan de meeste hedendaagse jazzvocalisten, aldus de Edison-jury. Die bestond dit jaar uit Cor Bakker, Michelle Kuypers, Mijke van Wijk, Paul Bruger en voorzitter Imme Schade van Westrum.

Volg Jazzflits ook op Facebook
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

i a 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Greetje Kauffeld met haar Edison. (Foto: Jurjen Donkers)

EDISON OEUVERPRIJS VOOR GREETJE KAUFFELD

Zangeres Greetje Kauffeld heeft 26 november, op haar 75ste verjaardag, de Edison Jazz Oeuvreprijs Nationaal ontvangen. De Edison Stichting kende Kauffeld de prijs toe voor haar totale oeuvre en 'buitengewone verdiensten voor de Nederlandse muziek'. Greetje Kauffeld is een juweel voor de Nederlandse jazz en daarom de terecht winnaar van de Edison in de categorie Oeuvre Nationaal, meent de jury.

NIEUWS

Jasper le Clercq gaat lesgeven op conservatorium Arnhem

Per januari 2015 zal Jasper le Clercq het docententeam bij ArtEZ Jazz & Pop in Arnhem komen versterken als hoofdvakdocent viool. ArtEZ is erg blij met zijn komst, omdat Le Clercq 'een kleurrijk musicus is die ook samenwerkingen zoekt met theater en literatuur'.

Zoon Chet Baker verhindert speelfilm over zijn vader

Paul Baker, zoon van wijlen trompettist Chet Baker, heeft de Canadese regisseur Robert Budreau verboden om een speelfilm over zijn vader te maken. De film zou acteur Ethan Hawke in de hoofdrol krijgen. Volgens Baker heeft de familie met 'Born To Be Blue' ingestemd onder voorwaarde dat zij het scenario van de film voorgelegd zou krijgen. Onder die voorwaarde voerde de regisseur in 2008 een gesprek met Carol Baker, de voormalige vrouw van Chet Baker. Na het gesprek zou de familie niets meer hebben gehoord. Paul Baker is naar de rechter gestapt en eist een schadevergoeding van 5 miljoen dollar. De schade ontstaat omdat volgens Baker een andere maatschappij in samenspraak met de familie een film over Chet Baker wil maken. Dit gaat niet door als 'Born To Be Blue' uitkomt.

Amina Figarova gevraagd voor project Jazz at Lincoln Center

Pianiste Amina Figarova is gevraagd voor het New Standards-project van Jazz at Lincoln Center in New York. Ze treedt 19 en 20 december op met gitarist Anthony Wilson, saxofonist Jonathan Ragonese, bassist Ben Wolfe en drummer Clarence Penn. De leden van de groep hebben nog nooit in deze samenstelling gespeeld en voeren voor de gelegenheid geschreven nieuw werk uit.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Twintig keer per jaar via ons uitgebreide en complete **jazzmagazine** Jazzflits: <http://www.jazzflits.nl>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

Veelal dagelijks met korte berichten op ons **digitale prikbord** bij Twitter.com: <https://twitter.com/Jazzflits>;

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

En periodiek via persberichten op onze **digitale informatiezuil** op Facebook: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZFLITS HOUDT U OP DE HOOGTE

PODIA

JAZZMUZIEKTHEATER 'NEW YORK ROUND MIDNIGHT' SUCCESVOL VAN START

Het theaterprogramma 'New York Round Midnight' beleeft een succesvolle start in de Nederlandse theaters. Dat meldt organisator JazzNL. In het programma nemen elf Nederlandse musici en verteller Koen Schouten de bezoeker mee op een muzikale trip langs de beroemde jazzclubs van New York. Er zijn 22 concerten geboekt door heel Nederland.

Door jazz in 'New York Round Midnight' als muziektheatervoorstelling aan te bieden hoopt de Stichting JazzNL het teruglopend theaterbezoek voor jazz te keren. "Het is geweldig om te zien dat we al bijna tweehonderd bezoekers per voorstelling trekken", zegt organisator en musicus Ben van den Dungen. "De combinatie van een eerbetoon aan onze jazzhelden, videoprojecties van New York, topmusici zoals Paul van Kessel, Deborah Carter, Miguel Rodriguez, Rolf Delfos, Alexander Beets en Ellister van der Molen en een aansprekend verhaal blijken de succesformule." De voorstelling wordt ook door jazzfestivals geboekt. Van den Dungen: "Het was best een gok om volledig op eigen risico zo een grote show aan te bieden aan de Nederlandse theaters en we zijn dan ook erg blij met een bijdrage van de Sena om de kosten te dekken."

JAZZ070: 'DEN HAAG MOET JAZZSTAD WORDEN'

Om Den Haag weer een jazzstad met 'internationale allure' te maken, hebben de Dr. Anton Philipszaal, Paard van Troje, Koninklijk Conservatorium, ProJazz en Prospero de handen ineengeslagen en het samenwerkingsverband Jazz070 gevormd. Men hoopt zo meer en nieuw publiek voor jazz te trekken.

"Ondanks diverse initiatieven en de aanwezigheid van veel jong talent en gevestigde jazzmusici, ontbreekt het in Den Haag al jaren aan een aansprekend jazzklimaat dat past bij een stad met een sterk internationaal karakter", aldus een persbericht van Jazz070. Door Den Haag weer een jazzstad van allure te maken hoopt men meer en vooral ook nieuw publiek van binnen en buiten Den Haag te trekken. Jazz070 wil een aantrekkelijke programmering met ook grote internationale namen in de Hofstad gaan aanbieden. Maar ook door het opzetten van meer en structurele podia voor uiteenlopende jazzstijlen en gezamenlijke op jazz gerichte marketing hoopt men Den Haag weer als jazzstad op de kaart te zetten. Het initiatief kan rekenen op steun van de gemeente. Jazz070 heeft Perry Lehmann als kwartiermaker jazz aangesteld.

NIEUWS

Uitslag finale Prinses Christina Jazz Concours 2014

Sergio & Olivier, Gijs Idema Trio, The Jazz Commotion, Semey Group en bigband Big Bang hebben 30 november een eerste prijs gewonnen in de finale van het Prinses Christina Jazz Concours. De finale werd gehouden in het Bimhuis. Voor de selecties kwamen ruim driehonderd jazzmuzikanten tussen de 12 en 21 jaar dit weekend naar Amsterdam. Een professionele jury, bestaande uit onder anderen Co de Kloet, Fay Lovsky en Tineke Postma, koos zeven finalisten uit en verdeelde de prijzen onder hen. De presentatie van de finale was in handen van Vera Vingerhoeds. Kajsja Ollongren, wethouder voor kunst en cultuur in Amsterdam, reikte de prijzen uit.

De uitslagen van het concours:

12 t/m 15 jaar

1ste prijs: Sergio & Olivier; Sergio Abdoelrahman, piano (13 jaar, Den Haag) en Olivier van Niekerk, gitaar (12 jaar, Den Haag).

16 t/m 21 jaar

1ste prijs: Gijs Idema Trio; Gijs Idema, gitaar (18 jaar, Amsterdam), Tim Hennekes, drums (17 jaar, Voorhout) en Cas Jiskoot, contrabas (16 jaar, Den Haag).

1ste prijs: The Jazz Commotion; Mo van der Does, altsaxofoon (17 jaar, Deventer).

12 t/m 21 jaar en conservatoriumstudent

1ste prijs: Semey Group; Teis Semey, gitaar (21 jaar, Amsterdam);
2de prijs: Lizzy Ossevoort, zang (18 jaar, Halle) en Stefan Bos, piano (18 jaar, Gaanderen).

Bigbands

1ste prijs: Big Bang onder leiding van Bert Fransen, leerlingen van de muziekschool Hengelo;
2de prijs: New Harlem Deluxe onder leiding van Lorenzo Mignacca, leerlingen van muziekschool Hart, Haarlem.

De jury kende **Aanmoedigingsprijzen** toe aan Gideon Tazelaar, saxofoon, de leden van Trilence; Jort Terwijn, contrabas, Moritz Schlömer, drums en Joel Botma, trompet, en de leden van het Diederik Eggenkamp Quartet; Diederik Eggenkamp, gitaar en Giuseppe Romagnoli, contrabas. Optredens van de finalisten zijn te zien op: <http://bit.ly/1rRgHit>.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BRANFORD MARSALIS DUKT OP IN BIMHUIS

James Carter (links) en Branford Marsalis. (Foto: Joke Schot)

'Als ik in Nederland ben, zullen ze dat weten ook.' Zoiets moet saxofonist Branford Marsalis gedacht hebben toen hij eind november in Amsterdam was op uitnodiging van het festival SAX14. Op 21 november gaf hij tijdens dat evenement een workshop en trad hij in een klassiek programma op met het Nederlands Kamer Orkest en medesaxofonisten Arno Bornkamp en Claude Delangle. Na afloop van dat concert (in het Muziekgebouw aan 't IJ) dook hij nog even op bij het optreden van baritonsaxofonist James Carter in een uitverkocht Bimhuis. Tot grote verrassing van de aanwezigen blies hij daar uit in een toegift van Carters Organ Trio.

James Carter (links) en Branford Marsalis. (Foto: Joke Schot)

Een dag later verscheen Marsalis nogmaals in het Bimhuis. Die avond zou een 'wereldster' als gast optreden bij het trio van drummer Joost Patocka. Eerder die week had dat trio in het televisieprogramma 'De Wereld Draait Door' al kort met Branford Marsalis gespeeld, zodat velen verwachtten dat hij zou komen. En hij kwam. Een bijzonderheid, omdat Marsalis nog zelden in jazzclubs optreedt. Branford Marsalis speelde een aantal standards. Volkskrant-journalist Gijsbert Kramer was erbij en enigszins teleurgesteld: "Heerlijke band, mooi om Marsalis in deze klassieke setting met dito materiaal te horen. Maar toch bekroop je onwillekeurig het gevoel dat er meer in had gezeten", oordeelde hij 24 november in zijn krant. Overigens werd het festival SAX14 door zo'n 12.000 mensen bezocht.

JAZZ OP PAPIER

MET ELLA OP STAP

Rudie Kagie.

Lady be good :

het verhaal achter Ella Fitzgerald

Amsterdam : Urban Myth, 2014.

47 pag. : ill. – geniet

Prijs: 10 euro (incl. verzendkosten)

Te bestellen bij:

justwaitingforatrain@gmail.com

o.v.v. eigen adres en 'Lady Be Good'

Bij enig zoeken naar boeken over Ella Fitzgerald kom je al gauw boven de tien. Een volledige lijst zal ik maar achterwege laten. Biografieën die een slechte kritiek kregen zijn die van Sid Colin en James Haskins. Stuart Nicholson noemt Haskins' boek een verzameling persberichten: "But what of the inner person? What do we know about Ella herself? There is no other figure in music – classical, pop or jazz – about whom so little is known." Volgt een reeks van vragen die hij graag beantwoord had gezien: "Hoe kon een meisje zonder beroepservaring de leiding overnemen van een van de topbands uit die tijd?" We weten nu dat zij na de dood van Chick Webb slechts het boegbeeld was van de band; de echte zaken werden afgehandeld door trompettist Taft Jordan en saxofonist Teddy McRae. "Hoe zat het met haar eerste huwelijk? Vond het werkelijk plaats?" Ja, in december 1941, met een oplichter en het duurde maar een half jaar. En ten slotte: "Wat heeft haar zang, dat ze zo'n lange carrière kon maken?" Nicholson blijkt dan zelf op onderzoek te zijn gegaan. In 1993 verschijnt in Engeland diens biografie, een jaar later in Amerika gevolgd door een aangevulde versie. Die wordt allerwegen geprezen. Hij komt ook met het juiste geboortejaar: 25 april 1917. Hij signaleert ook haar beperkingen: "With Ella you got only the song." Waarmee hij zeggen wil: ze gunt je geen blik in haar ziel. En dat vindt recensente Marcela Breton nu net de zwakte van het boek: "It excuses an incapacity to reveal the person behind the performer."

Bij een theatertournee over Ella liet de producer journalist Rudie Kagie een boekje schrijven, een alleszins te waarderen idee. Gezien de doelgroep laat de schrijver het bij de bekende gebeurtenissen en reacties, waarvoor hij te rade ging bij de diverse biografieën. Het is een soort collage geworden, waaraan hij een nationaal tintje geeft door te citeren uit oude opinieweekbladen en de muziektijdschriften Philharmonic en Rhythme. Zo lezen we nog eens het stukje van Rolf ten Kate, die fulmineert tegen de 'Fluitende vlegels' (niet: vogels), en het toen gebruikelijke gezwam van een niet nader genoemde recensent. Het blijkt S.W. Peter te zijn (= Pieter Sweens): "Ella Fitzgerald, nu uitgegroeid tot een gezellige, tweehonderdponds negerin, bracht zang die uitmuntte door muzikaliteit en humor. Met haar 'Body and soul' raakte zij gevoelige snaren. Het valt daarbij op [...] dat deze zwarte negerin iets in haar stem weet te leggen dat aan een schoolmeisje doet denken dat nog met onbevanging tegenover het leven staat."

Het op het oog keurig verzorgde boekje vertoont bij nadere kennismaking alle kenmerken van een haastklus. Chick Webb was geen kreupele lilliputter, maar leed aan tuberculose aan de wervelkolom, waardoor hij niet alleen kreupel werd, maar ook een bochel had. Tijdens de eerste Europese tournee van JATP in 1952 was de gitarist Irving Ashby en de drummer Max Roach en niemand anders. Hoewel Ella's opgegeven leeftijd bij haar overlijden klopt, had Kagie er goed aan gedaan haar geboortejaar specifiek te noemen, want de meeste naslagwerken houden het nog op 1918.

Verder zit het boekje vol slordigheden. Het voorwoord bevat, behalve een paar rare constructies, de klassieke fout: Billy Holiday. Een andere, van Kagie zelf, is Andrew Sisters in plaats van Andrews. Woorden als 'swing era' en 'tournee' zijn bij hem onzijdig. Tiny Bradshaw wordt Tuny, 'A-Tisket, A-Tasket' is een 'kinderlidje' (uit 1879). Wat is een 'koperen hoorn' (pag. 23)? De fotograaf op pag. 45 is Jean van Lingen (niet: van Ingen). En van wie is de mooie foto op het omslag?

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

**NATHALIE LORIERS/
TINEKE POSTMA/PHILIPPE AERTS**
Le Peuple Des Silencieux
W.E.R.F.

Bezetting:

Tineke Postma (ss, as),
Nathalie Lories (p),
Philippe Aerts (b).

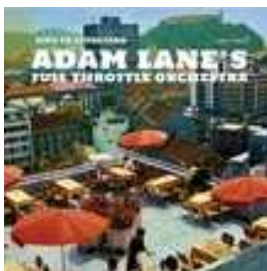
Vroeger op de kermis had je een sterke man, een potige kerel in een gestreept hemd en met een flinke knevel onder de neus. Met zijn gespierde armen kon hij wel twee dames tegelijk omhoog houden. Dat beeld kwam in me op bij het beluisteren van dit trio. Bassist Philippe Aerts heeft geen enorme snor en draagt gewoon een overhemd, maar muzikaal gezien houdt hij de beide dames in dit trio in de lucht. Het ad hoc trio dat de Belgische pianiste Nathalie Lories formeerde voor het Gaume Jazz Festival en dat op 'Le Peuple Des Silencieux' te horen is, volgt namelijk niet het model van Jimmy Giuffrè, met een kamermuziekachtige verhouding tussen de instrumenten. In wezen is dit een kwartet zonder drummer en Aerts is in dit geval in z'n eentje de hele ritmesectie. Dat hij daarnaast ook nog eens vloeiende, zangerige solo's met een kop en een staart produceert, maakte hem de held van deze live-opname.

‘ **Bassist Philippe Aerts is de held van deze opname** ’

Lories leverde (op de standard 'How deep is the ocean' na) de composities, waarin ze onder meer een aantal muzikale helden eert. 'Lennie knows' is een begrijpelijke ode aan Lennie Tristano, want de klassieke invloed in diens pianospel is ook bij de Belgische onmiskenbaar aanwezig. 'Dinner with Ornette and Thelonious' levert in dit verband wat vraagtekens op. Het thema heeft wel iets van een Ornette-light, maar dan zonder diens rauwheid. Monk is vermoedelijk wel uitgenodigd voor het etentje, maar niet komen opdagen. Ik hoor in de compositie of de improvisaties althans geen melodische of ritmische verwijzing naar het werk van de maestro. Dan is het aan Charlie Haden opgedragen titelstuk veel geslaagder. Het klinkt als een Frans chanson zonder woorden. Tineke Postma komt hier ook het best tot haar recht, met een sterke openingscadenza en een lyrische solo op alt.

Herman te Loo

ADAM LANE'S
FULL THROTTLE ORCHESTRA
Live In Ljubljana
Clean Feed

Bezetting:

Nate Wooley, Susanna Santos Silva (tp),
Reut Regev (tb), Avram Fefer (as),
David Bindman (ts, ss),
Matt Bauder (bars), Adam Lane (b),
Igal Foni (d).

'Full throttle' is Engels voor 'vol gas'. En dat is een uitstekend gekozen bandnaam voor het octet van bassist/componist Adam Lane. Samen met drummer Igal Foni zit hij het ensemble voortdurend flink achter de broek, zodat het optreden dat voor 'Live In Ljubljana' in de Sloveense hoofdstad werd opgenomen een energieke en opwindende aangelegenheid is. Het repertoire dat Lane voor zijn ensemble schrijft, blinkt uit in een perfecte balans tussen hoofd en hart. De lijnen voor de blazers zijn soms behoorlijk complex gearrangeerd, maar klinken als even zoveel over elkaar heen buitelandse jonge lammetjes. Door de afwezigheid van een akkoordinstrument is er een grote mate van vrijheid om tijdens de improvisaties tegen-melodieën en achtergrondjes neer te zetten. Bij dat mengsel van strak en losjes gedijen topsolisten als trompettist Nate Wooley en baritonsaxofonist Matt Bauder. Lane en Foni zijn meesters van de vette groove, zoals in het heavy 'Ashcan rantings'. Door het hele concert heen lijkt de geest van Charles Mingus te zweven. Hij zou aan het eind van het afsluitende 'Power lines/Blues for Eddie' zeker een goedkeurende 'Oh yeah!' hebben uitgeroepen.

Herman te Loo

Beluister hier wat cd-tracks: <http://bit.ly/1uLGfb1>.

ROB VAN BAVEL TRIO
Anniversary
 GKI Music

Bezetting:

Rob van Bavel (p),
 Marc van Rooij (b),
 Hans van Oosterhout (d).

EDDY & THE ETHIOPIANS
Eddy & The Ethiopians
 Eigen beheer

Bezetting:

Bart Maris (tp, bu), Edward Capel (ss, as),
 Laurence Bilger (fl), Yimam Teddy (kirar,
 masenko, washint, ts), Thomas Martens
 (g), Bart van Dongen (keyb), Jan van de
 Lest (bg), Eric van de Lest (d), Kenrick
 Gunther (perc, voc).

JAZZ OP DE PLAAT

Hoe invloedrijk de Nederlandse voortrekkersrol in de Europese avant-garde ook (geweest) is, toch lijkt vooral het marktaandeel van meer mainstreamvormen van jazz in Nederland beduidend groter dan in Vlaanderen (misschien is zo'n brede hoofdstroom nodig als draagvlak of voedingsbodemp voor een bloeiende avant-garde – een bedenking die wellicht elders wat meer aandacht verdient). Het Rob van Bavel Trio, dat met de cd 'Anniversary' zijn dertigste verjaardag viert (ze kregen een Edison Award in 1990!), is een mooi voorbeeld van trefzeker uitgevoerde mainstream van een erg hoog technisch niveau. Van Bavel blijft een verbluffende pianist, bassist Marc van Rooij krijgt niet veel soloruimte maar overtuigt moeiteloos met de mooie lezing van 'R.B.', en van drummer Hans van Oosterhout levert wederom voortreffelijk werk – misschien wat zwaar op de cymbalen, maar dat kan ook aan de opname liggen. Waarom dan mijn inleiding over mainstream? Omdat ik me niet kan ontdoen van de indruk dat deze cd gemaakt werd omdat er een markt voor bestaat, en niet vanuit een muzikaal idee (de vorige cd van het trio, dat eigenlijk sinds 1994 niet meer echt bestaat, werd uitgebracht bij het vijfentwintigjarig bestaan). Op zich is dat geen oneerbare insteek, maar hier en daar wringt er bij mij iets: 'Don't get around much anymore' krijgt bijvoorbeeld een zódanig hippe reharmonisatie mee, dat het lijkt op een poging om een eigentijdserie insteek te verzoenen met een publiek dat een bepaald quotum standards nodig heeft voor het toehapt – en niet op een oprechte poging om Ellington te spelen. Dit trio kan erg veel erg goed, maar maakt hier geen overtuigend artistiek statement.

Arne Van Coillie

Uit de oude doos: het trio in 1990:

<https://www.youtube.com/watch?v=jO8DFSojkTU>

Er bestaat een bijzondere band tussen Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek en musici uit Ethiopië. The Ex treedt al jaren op met Ethiopische toppers als saxofonist Getatchew Mekuria, en zangeres Minyeshu heeft juist in Nederland een band om zich heen geformeerd. Nu is er in Eindhoven de internationale band Eddy & The Ethiopians geformeerd. Aanstichter is saxofonist Edward Capel (Vlek, Bluntaxe 3), die hiervoor een bont gezelschap heeft verzameld. Naast echte Ethiopiërs is daarin plaats voor impro-veteranen als trompettist Bart Maris en toetsenspeler Bart van Dongen en jong talent als gitarist Thomas Martens (zie ook JF 227). Zij zorgen op de cd 'Eddy & The Ethiopians' met Capel voor de avontuurlijke solo's die de muziek uittillen boven het niveau van zomaar-een-crossoverbandje.

‘**Deze groep is meer dan zomaar-een-crossoverbandje**’

De typisch Ethiopische ritmen en melodieën, vermengd met de West-Afrikaanse afrobeat geeft een prettig soort spanning, zowel in de wat relaxedere stukken ('Song for K', bijvoorbeeld) als in het meer opzweepende repertoire (zoals 'Wild elephants'). Live zal de band nog meer stof doen opwaaien en de albumpresentatie op 20 december bij Kelderman van Noort in Eindhoven zal zeker een feest worden.

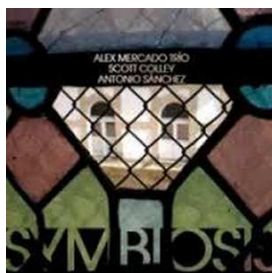
Herman te Loo

Eddy c.s. op video: <http://youtu.be/E-wUKCrRJD8>.

ALEX MERCADO TRIO

Symbiosis

Eigen beheer

Bezetting:

Alex Mercado (p),
Scott Colley (b),
Antonio Sánchez (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Als er één jazzscene onderbelicht is in de muziekwereld, dan is het die van Mexico. De groep jazzmusici is weliswaar klein, maar ontzettend rijk aan op het conservatorium opgeleid talent. Pianist en componist Alex Mercado is zo'n opvallende muzikant. Na zijn middelbare schooltijd vertrok hij naar Boston om te studeren aan het Berklee College of Music. Zijn debuut 'The Watcher' verscheen in 2012 en ontving lovende kritieken. Op zijn tweede album 'Symbiosis' maakt hij een verpletterende indruk. Op de cd is een muzikant aan het werk met een verbluffende techniek, een sensationeel gevoel voor melodie en het talent om met een kwinkslag van tempo te wisselen. Het resultaat is een dynamisch werkstuk van tien meesterlijke composities. Mercado weeft de poëtische flair van klassieke muziek en de improvisatie van jazz samen tot een geheel van opwindende schoonheid die van de eerste tot de laatste minuut boeit. Hoogtepunten zijn 'Flowing', 'Free Man' en het superieure 'Song for Luca'. De pianist werkt in zijn trio samen met de Amerikaanse bassist Scott Colley (Herbie Hancock en Michael Brecker) en de Mexicaanse drummer Antonio Sánchez. Mercado speelde voor de cd-opnames niet eerder in deze bezetting, maar het klinkt alsof ze al jaren met elkaar musiceren. Zowel Colley met zijn melodische snarenspeel als de opzweepende slagwerker Sánchez voelen beiden de stukken van de Mexicaan diepgaand aan. Hierdoor ontstaat een fraaie chemie tussen de drie muzikanten. Er bestaat geen enkel excuus om deze plaat links te laten liggen. Een ware belofte!

Serge Julien

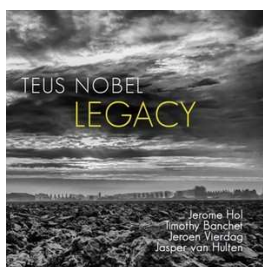
Luister hier naar een track van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=uihIRnDaP4U>.

TEUS NOBEL

Legacy

Flying High Records

Bezetting:

Teus Nobel (tp),
Jerôme Hol (g),
Timothy Banchet (p),
Jeroen Vierdag (b),
Jasper van Hulten (d).

Op 'Legacy' eert trompettist Teus Nobel zijn helden: Eric Vloeimans, Jarmo Hoogendijk, Christian Scott, Miles, Roy Hargrove en Woody Shaw. Het orgel, dat op zijn debuut 'Flow' (2012) meespeelde, is ingeruild voor een piano. Hierdoor is de muziek helderder geworden. 'Legacy' opent met een drieluik: 'Quiet now' en 'Mr. shiny pants/Quiet now'. 'Quiet now' is een ballad, die overgaat in het snel, bijna jachtig gespeelde 'Mr. shiny pants', een titel die naar de altijd bijzondere broeken van Eric Vloeimans verwijst. Het stuk heeft dankzij de bijdragen van Jérôme Hol en slagwerker Jasper van Hulten de sound van de elektrische groep van Vloeimans. De afsluitende herhaling van 'Quiet Now' wordt door Nobel zelf ingezet. Het sluit af met een aantal door Nobel en gitarist Hol lekker net niet gelijk gespeelde noten. Krachtige jazz met een macho- andje.

‘**Teus Nobel maakt het op 'Legacy' helemaal waar**’

Voor zijn 'Suite for Jarmo' heeft Nobel saxofonist Ben van den Dungen, het oude maatje van Jarmo uitgenodigd. Die zet na het prachtig gespeelde balladdeel meteen het snelle tweede deel in. Hard, snel en hoog, zoals Jarmo Hoogendijk dat kon. Met 'Woody's March' eert hij de destijds vernieuwende trompettist Woody Shaw. Teus Nobel heeft een krachtige, zelfverzekerde speelstijl. Samen met zijn begeleiders vormt hij op 'Legacy' een krachtcentrale die het helemaal waarmaakt en waarmee hij zeker de boer op kan gaan. Een sterke cd.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over 'Legacy':

<https://www.youtube.com/watch?v=sC2KbtqP7ts>.

CHRISTIAN PABST TRIO + 7**Song Of Opposites****Eigen beheer****Bezetting:**

Christian Pabst (p),
 David Andres (b),
 Kaspars Kurdeko (d),
 + Claudia Valenzuela (v),
 Maria Sofia Espiga (av),
 Bea Andrés (c),
 Florian Sperzel (tp),
 Bernard van Rossum (s),
 Lukas Jochner (tb),
 Anna-Maria Nitschke (voc).

**CHRISTIAN HASSENSTEIN,
DAVID FRIESEN, JOOST LIJBAART****Textures****DJAMtones****Bezetting:**

Christian Hassenstein (g),
 David Friesen (b),
 Joost Lijbaart (d).

Hassenstein, Friesen, Lijbaart live:<http://bit.ly/1yMSASs>.**JAZZ OP DE PLAAT**

Christian Pabst noemt zich pianist en componist, maar misschien is zijn rol op 'Song Of Opposites' wel omgekeerd wat belangrijkheid betreft. Pabst werd in 1984 in Duitsland geboren en speelt piano vanaf zijn zevende. Sinds 2007 woont en werkt hij vanuit Amsterdam, onder anderen voor de Nederlandse Filmacademie en het Conservatorium Amsterdam. In zijn concertagenda voor 2015 prijken nu al vijftien concerten.

Hoewel het pianotrio, waarmee Pabst al diverse prijzen heeft gewonnen, het hoofdingrediënt is, pakt hij op dit album groots uit wat bezetting betreft. Op drie tracks speelt alleen het trio, op vijf stukken zijn daarnaast ook drie strijkers te horen. Op één track horen we het vaste trio en drie blazers. Het pianotrio, de blazers én de strijkers musiceren gezamenlijk op 'Point éphémère' en daarbij horen we ook de woordloze zang van Anna-Maria Nitschke. Een tentet derhalve. Deze compositie lijkt een doorgecomponeed deel van een suite. Het bevat een latin-opening, een saxofoon- en trombonesolo, is heel afwisselend en bevat een keur aan invloeden. Het doet denken aan een kleine versie van het Metropole Orkest.

Afgezien van de compositorische kwaliteiten van Christian Pabst (acht van de negen stukken zijn van hem) is hij een lyrische pianist die zich graag in dienst stelt van het grote geheel. De Letse drummer Kaspars Kurdeko doet iets moois in 'Augenblick', met ijl, ruimtelijk en rubato drumwerk. Naast de nodige lage tonen leverde bassist David Andres de compositie 'Perpetuum' en hij betrok daar de strijkers bij. Het strijktrio sluit met 'Departure' het album af, zoals het overigens ook begonnen is maar dan onder de titel 'Arrival': geleidelijk, kalm, emotioneel en bijna ongemerkt.

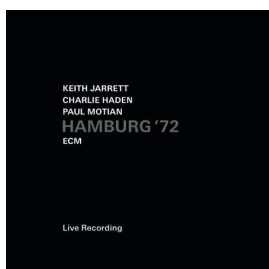
Peter J. Korten

Textures, of texturen in het Nederlands, is een begrip dat niet zo eenvoudig te omschrijven is. Het heeft iets te maken met structuur, samenstelling of gelaagdheid van een product of gerecht, maar kan ook betrekking hebben op hoe iets aanvoelt, letterlijk of figuurlijk. Of zoals kleur een bepaalde toon kan hebben, kunnen tonen ook kleuren en een karakter weerspiegelen of een stemming creëren. 'Textures' is ondanks het gebrek aan een synoniem, of misschien wel dankzij, een treffende titel voor de nieuwe cd van het trio Hassenstein, Friesen en Lijbaart. Het album is een verzameling 'textures' waarbij Christian Hassenstein op gitaar, David Friesen op bas en Joost Lijbaart op drums zeer fijnzinnig laag op laag in elkaar schuiven en zo een fascinerend mooi tapijt weven. Kernwoord bij deze cd, na 'Conversations' (2009) de tweede van dit trio, is sensibiliteit. De composities van Hassenstein en Friesen worden gespeeld met een gevoelige intonatie, bijna letterlijk door een subtiele stemming te creëren en als musici naar elkaar te buigen waardoor die intieme bijzonder mooie klank ontstaat. In walsjes, bossa nova's, ballads en swing hoor je voortdurend geraffineerde nuances die alleen kunnen ontstaan als er aandachtig naar elkaar wordt geluisterd. 'Textures' is een proeve van geconcentreerd spelen en luisteren. Bij het aandachtig beluisteren overkomt je dat als luisteraar eveneens, je voelt de gracieuze manier van spelen, de precieze wijze waarop de musici elkaar aanspreken, tegenspel bieden en harmonieën scheppen. Misschien komt er na 'Conversations' en 'Textures' nog een 'Senses'. Zou een fraaie trilogie zijn.

Frank Huser

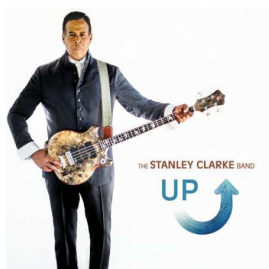
KEITH JARRETT Hamburg '72 ECM

Bezetting:

Keith Jarrett (p, ss, fl, perc)
Charlie Haden (b),
Paul Motian (d, perc).

THE STANLEY CLARKE BAND UP Mack Avenue

Bezetting (o.a.):

Stanley Clarke (bg, b, voc),
Gerry Brown, Stewart Copeland (d),
Chick Corea, Beka Gochiashvili (p),
Phil Davis (synth, keyb), Gary Grant (tp),
Joe Walsh, Paul Jackson (g),
Dan Higgins (ts, bars), Andy Martin (tb),
Greg Phillinganes (keyb),
Kamasi Washington (as), Doug Webb (ts),
Harlem String Quartet.

JAZZ OP DE PLAAT

Een nieuwe Keith Jarrett-cd met als titel 'Hamburg '72'? Waarschijnlijk een goedkope manier om deze klavierleeuw nog wat verder uit te melken! Niets is minder waar. De opnamen, gemaakt door de Duitse publieke omroep NDR, zijn verrassend goed. Eerder dit jaar verscheen dit Hamburgse concert al op dvd bij een bootleg-label met, dat moet gezegd, prima beeld en geluid. De dubbel-cd van dezelfde bron klonk daarentegen erg vlak en korrelig. Gelukkig had ECM-platenbaas Manfred Eicher deze tapes nog op zijn netvlies en bracht hij ze naar Oslo om daar de magie van technicus Kongshaug te benutten. Het geluid is nu geheel volgens de normen van ECM. We horen iedere tik van drummer Paul Motian, ieder glissando van bassist Charlie Haden en elk zuchtje van Jarrett (ja, daar moet je tegen kunnen!). Maar de grootste verrassing voor mij was het spel op sopraansaxofoon van Jarrett. Op zijn oudere lp's op het Impulse- en Altantic-label greep hij ook sporadisch naar dit instrument, maar met wisselend succes. Wat hij nu echter op 'Piece for Ornette' laat horen is werkelijk van een dusdanige schoonheid dat ik me afvraag of Jarrett niet het verkeerde instrument heeft gekozen (wat ie toch ook niet onaardig bespeelt...). Charlie Haden treedt veelvuldig op de voorgrond en laat zo horen wat een briljant bassist hij was (we zullen hem node missen). Motian (ook al zo'n gemis) swingt waar moet en kleurt schitterend in de meer vrije, expressionistische stukken. 'Hamburg '72' begint met het nummer 'Rainbow' (wat later in 1976 op een Impulse-lp van Jarrett zou terugkomen) en na drie maten weet je het al, dit zal een speciaal concert worden. Dat Jarrett af en toe opstaat om de tamboerijn te beroeren zullen we hem vergeven, net als het blokfluitspel in 'Everything that lives laments'. Wat rest is een subliem klinkend document uit de beginjaren van Jarrett met zijn eerste Amerikaanse trio. Een trio waar niet vreselijk veel opnamen van zijn. Ogen dicht en laat je meevoeeren door deze drie geweldenaars.

Reinier van Bevervoorde

Stanley Clarke bespeelt de contrabas als een elektrische basgitaar, met zijn specifieke 'slap-techniek' en met die ritmische toonreeksen door met zijn vingers over de snaren te waaieren. De elektrische basgitaar bespeelt hij in zijn rechterhandpositie als een contrabas. Clarke is ook de man van de jazz-fusion die onder meer met de band Return to Forever (met Chick Corea) furore maakte en als soloartiest meer dan veertig albums op zijn naam heeft staan. 'UP' is zijn laatste tour de force. Een fris klinkende plaat in de traditie van de jazz-fusion, met wederom enkele akoestische pareltjes (zijn zogenaamde 'bass folk songs') op de contrabas als korte tussenspelen. Clarke speelt op deze plaat basgitaar en contrabas en weet zich vergezeld van een groot ensemble waaronder bekende namen als pianist Chick Corea, rockgitarist Joe Walsh en drummer Stewart Copeland, bekend van de poprockband The Police. The Stanley Clarke Band is de naam voor deze groep van musici, die overigens qua bezetting volledig verschilt van de vorige opname ('The Stanley Clarke Band, 2010). 'UP' bevat overwegend swingende uptempo nummers in een fusion-latin-soul ambiance. Het klinkt jeugdig en kristalhelder en met een fraaie balans tussen uptempo, slow ballad, elektrisch en akoestisch. 'UP' is bijna een soort encyclopedie van de allround bassist Stanley Clarke.

Frank Huser

'The making of UP': <http://bit.ly/1rWC0JY>.

JAZZ OP DE PLANKEN

I COMPANI Verdi 2.00

Bezetting:

Quirine Melssen (voc), Bo van de Graaf (sax), Hans Sparla (tb), Christoph MacCarty (p), Michel Mulder (bandoneon, orgel), Aili Deiwiks (v), Susanne Degerfors (c, zingende zaag), Arjen Gorter (b), Makke van Engelen (d)+ Guus Janssen (p).

Datum en plaats:

16 november 2014,
Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Het programma 'Verdi 2.00' stelde I Compani uit Nijmegen vorig jaar samen. Toen was het namelijk tweehonderd jaar geleden dat Giuseppe Verdi werd geboren. Leider Bo van de Graaf zette het in Leeuwarden met een oerschreeuw in. Vervolgens speelde het orkest met een lef en een zelfverzekerdheid die een feestelijk en knallend concert beloofden. Dat werd helemaal waar gemaakt. Het concert was avontuurlijk en kende dat zijn weerga niet.

Uiteraard werd Verdi niet noot voor noot uitgevoerd. I Compani maakte zijn eigen muziek van het werk van de Italiaanse operacomponist. Bijvoorbeeld in het openingsnummer, het 'Dies Irae' uit Verdi's 'Requiem' en het daaropvolgende 'Duet' uit de opera 'Aida'. Omdat componist-pianist Guus Janssen te gast was, stonden er twee vleugels op het toneel. Janssen en Christoph MacCarty, de vaste pianist van het gezelschap, namen het tegen elkaar op en samen tegen het orkest. In een noodtempo! De 'statements' vlogen het publiek om de oren. Verrassend was de bijdrage van mezzosopraan Quirine Melssen. Net zoals de orkestleden bracht zij haar aandeel in het concert met veel humor en aplomb: ze mengde veel eigens in de noten van Verdi. Niet ongeleid, maar geheel volgens de gemaakte afspraken bewoog ze zich van de ene muzikale stapsteen naar de volgende dukdalf, die weer startpunt was van een nieuwe avontuurlijke muzikale stap binnen het arrangement. Alle muzikanten volgden haar daar regelmatig in. Ondanks de soms schijnbare chaos, kwam iedereen steeds weer op zijn pootjes terecht en knalde het eindakkoord er gedisciplineerd uit. De volstrekt serieuze absurditeit bleek steeds weer precies pas te zijn. Er gebeurde van alles tijdens het concert. Zo verorberde

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Quirine Melssen. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Vlnr: Susanne Degerfors, Bo van de Graaf, Arjen Gorter, Guus Janssen. (Foto: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Melssen tijdens haar aria een kippenbout, wat haar niet belette om steeds weer helder en zuiver verder te gaan. Of Guus Janssen die op zijn vleugel de 'Triomfmars' van Verdi volledig demonteerde, maar toch herkenbaar hield. 'Verdi 2.00' was al met al een feest om mee te maken. Ideale, want geleide anarchie.

Hessel Fluitman

JAZZ OP HET WITTE DOEK

THE CASE OF THE THREE SIDED DREAM

Datum en plaats:

26 november 2014, De Melkweg,
Amsterdam (in het kader van het IDFA).

Ieder jaar blijkt het IDFA weer een mooie jazzdocumentaire te hebben opgedoken. Was het vorig jaar 'Misha enzovoorts' van Cherry Duyns, nu werd Rahsaan Roland Kirk in het zonnetje gezet met de film 'The Case Of The Three Sided Dream' van filmmaker Adam Kahan. Met zijn titel verwijst hij naar het beroemde verhaal dat Kirk altijd vertelde over zijn multi-instrumentalisme. Hij zag zichzelf in een droom drie saxofoons tegelijk bespelen. Daarna heeft hij stad en land afgezocht naar de vreemde toeters uit zijn droom. Want naast de normale tenorsaxofoon bleek dat een 'manzello' te zijn (een sopraan met een kleine bocht naar voren aan de onderkant) en een 'stritch' (een soort rechte altsaxofoon). In een aantal live-fragmenten (waaronder een fraaie BBC-registratie in kraakhelder zwart-wit) zien we in close-up en in detail hoe Kirk harmonisch te werk ging met zijn drie saxen. Hij grapt er wel over dat de rietensectie al twintig jaar bij elkaar is – in één mond – maar laat ook zien en horen hoe die sectie werkt, in een volstrekt uniek arrangement van Ellingtons 'Mood indigo'.

Mochten we nog niet overtuigd zijn dat Kirk een meestermuzikant was en geen circusact, dan weet Kahan dat zeker duidelijk te maken. De live-fragmenten zijn ruim bemeten en zowel muzikaal als visueel hoogstaand van kwaliteit. Daarnaast zijn er interviews met betrokkenen, zowel muzikanten als familieleden (weduwe Dorthaan en zoon Rory) en geestige animaties. Die laatste nemen vaak de vorm aan van teksten van Kirk die per letter of per woord op het scherm verschijnen. Ze geven een retro-look aan de film, die niet onterecht is als je bedenkt dat de hoofdpersoon in 1977 overleed.

De meest zinnige muzikale commentaren komen van trombonist Steve Turre, die onder meer vertelt over Kirks 'circular breathing'-techniek, die Turre zelf ook beheerste. Toen de trombonist tijdens een concert midden in 'Down by the riverside' even stopte en weer wilde

...vervolg in de rechterkolom

Rahsaan Roland Kirk in actie in de documentaire. (Bron; Vimeo)

meedoen, kwam hij er niet meer in. 'Once you're out, you're out,' was het commentaar van zijn bandleider. Bij het volgende optreden lette Turre goed op de adem van Kirk en ging precies synchroon mee-ademen. Hij raakte in een soort zenachtige flow. "Het was heel diep, het was niet iets wat je op school kunt leren."

Heel inzichtelijk is ook wat Kirk zelf over het gebruik van zijn neus vertelt. Het is een orgaan waar muzikaal zo weinig mee wordt gedaan, maar je hebt er wel degelijk wat aan. 'The nose knows,' aldus de neusblazer, die graag een blokfluit aan zijn reukorgaan zette, met een verloopstukje van klustape op de blaasopening om beter in het neusgat te passen. Het instrumentarium van Kirk hing sowieso van de stukken plakband aan elkaar. Vanwege zijn blindheid moest hij natuurlijk alles bij de hand hebben. En toen hij in 1976 na een hersenbloeding halfzijdig verlamd raakte, liet hij zijn tenorsax zodanig aanpassen dat hij met de pink van zijn linkerhand de onderste kleppen van de saxofoon kon bedienen.

'Inzichtelijke documentaire over Rahsaan Roland Kirk'

Want als Rahsaan Roland Kirk iets was, dan was het wel gedreven. Veel anderen hadden na zo'n infarct de handdoek in de ring gegooid. Zo niet Kirk. Hij wilde koste wat het kost de 'black American classical music' (zoals hij jazz bij voorkeur noemde) onder de aandacht blijven brengen. Daarover had hij uitgesproken ideeën en deed hij geen water bij de wijn. Toen het hem begin jaren zeventig lukte om een optreden in de 'Ed Sullivan Show' te regelen, leek het de redactie van het tv-programma wel een goed idee als hij zijn versie van 'My chérie amour' van Stevie Wonder kwam spelen. Dat was niet zo gevaarlijk. Kirk stemde toe, maar toen puntje bij paaltje kwam, speelde hij in de (live-)uitzending 'Haitian fighting song' van Charles Mingus. In de grote band zien we onder meer de componist op bas, drummer Roy Haynes en tenorsaxofonist Archie Shepp. Het ensemble gaat behoorlijk te keer en Sullivan kondigt Kirk na het nummer af als een boer die kiespijn heeft. Het laat zich raden dat Rahsaan en z'n mannen niet meer werden teruggevraagd. Vermoedelijk zal de Nederlandse tv ook niet staan te trappelen om het werkstuk van Kahan uit te zenden, dus moeten we maar hopen dat er gauw een dvd beschikbaar komt. Voorlopig zult u het moeten doen met een paar fragmentjes op de speciale film-site: <http://www.rahsaanfilm.com/>

Herman te Loo

Roos Plaatsman is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

JAMSESSIES

In de jaren veertig en vijftig ontstonden in New York de 'after hours' of 'late night' jamsessies. De bekendste was waarschijnlijk de sessie in Minton's Playhouse waar onder anderen Thelonious Monk, Charlie Parker en Lester Young 's nachts bij elkaar kwamen om te jammen. Tegenwoordig kun je elke avond kiezen uit een duizelingwekkend aantal jamsessies. Vandaag is het zondag en kan ik naar de 'after hours' jam in Smoke, of naar de latin-sessie in Terazza 7 geleid door John Benitez. Als ik zin heb in een R&B-jam kan ik naar de Fat Black Pussycat, en natuurlijk kun je elke avond in Smalls terecht.

‘Yeah man! You sound greeaaatttt!’

Mijn eerste ervaring met een New Yorkse jamsessie was de Vandojam in The Iguana. Deze sessie werd geleid door saxofonist Mark Gross en ik had gehoord dat Branford Marsalis regelmatig een paar nummers meespeelt. Ik was net in New York aangekomen, had hier nog nooit op een sessie gezongen en barstte van de zenuwen. Ik had mijn naam en instrument netjes opgeschreven en ging aan de bar zitten wachten tot ik werd opgeroepen. Na anderhalf uur heen en weer gedraai op de bar-kruk was het eindelijk mijn beurt. De bassist, die tegelijk met mij het podium betrad, kende geen van de nummers die ik voorstelde dus werd het een blues. Ik zong het thema en een korte solo. Ondertussen vormde er aan mijn linkerkant een rij die van het podium af de zaal in liep. Zo'n twintig saxofonisten (niet overdreven) hadden zich opgesteld om mee te doen aan de sessie. Na een kwartier besepte ik dat ze allemaal over die ene blues gingen soleren, als de een klaar was stapte de ander het podium op om nog harder, nog sneller en nog gekker te soleren dan diegene daarvoor. Ik besloot aan de bar te wachten en honderd bluesschema's later liep ik het podium op om het einde van de blues in te luiden. Na afloop dacht ik dat ik het heel goed gedaan had, want alle saxofonisten kwamen naar me toe en allemaal zeiden ze: "You sound great!" en "Let's play sometime!". Vol verwachting zat ik de week erna op de telefoontjes te wachten, maar al gauw bleken precies deze zinnestjes als een constante echo door de jazzclubs te galmen en bleek iedere jamsessie-ganger geprogrammeerd te zijn met de openingszin: "You sound great!".

De jamsessie, door sommigen geliefd en door anderen gehaat, is inmiddels een belangrijke factor in het leven van een muzikant. Elke stad op aarde heeft tegenwoordig wel een jamsessie of 'open-mic' waar muzikanten bijeenkomen om muziek te maken, bier te drinken, maar vooral ook om te netwerken. Hier in New York is het een goede manier om mensen te ontmoeten en gigs te krijgen. Als je optredens wilt met zangeressen, dan ga je naar Zeb's, een sessie speciaal voor vocalisten, zoek je een percussionist, dan kun je het best naar Terazza en als je een saxofonist nodig hebt, ga dan vooral naar de Vandojam. Ook ik ben inmiddels gehersenspoeld, als ik niet oplet kan ik het niet meer tegenhouden: "Yeah man! You sound greeaaatttt!!!"

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 1 december 2014

- 1 James Farm**
City Folks (Nonesuch)
- 2 Gideon van Gelder**
Lighthouse (Rosen Records)
- 3 Jef Neve**
One (Universal)
- 4 Ben van den Dungen**
A Night At The Club (JWA Jazz)
- 5 Pablo Held**
Trio featuring John Scofield (Pirouet)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Keith Jarrett**
Live In Hamburg 1972 (ECM)
Het trio van pianist Jarrett uit de zeventiger jaren met Charlie Haden (b) en Paul Motian (d) in topvorm. Nu subliem gemixed en remastered door Jan Erik Kongshaug. Onder meer met een magistrale sopraansaxsolo van Jarrett. De cd van december.
- 2 Branford Marsalis**
In My Solitude (Marsalis Music/OKeh)
Dat Branford Marsalis kan toeteren wisten we al, maar deze in een kerk opgenomen solo-cd geeft aan dat er meer is. Meer tussen mens en muziek. Briljant spel en mooi opgenomen. Je moet er even voor gaan zitten maar beloond zal je worden.
- 3 Thelonious Monk**
Round Midnight: Complete Blue Note Singles 1947-52 (Blue Note)
Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van het roemruchte jazzlabel Blue Note, maar weer eens een heruitgave van Monks werk voor het label. Mooi boekje met twee cd's die wederom beter klinken dan in voorgaande edities. Voor onder de kerstboom.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 3 december 2014

Cim Meyer tipt Hildegunn Øiseth. (Foto: Jan Erik Langnes).

- Axel Stinshoff, Jazz thing:**
Jochen Rueckert
We Make The Rules (Whirlwind Recordings)
- Madli-Liis Parts, Muusika:**
Collage
Deluxe Boxset (hyper.records 2014, LP)
- Paweł Brodowski, Jazz Forum:**
Tomasz Stańko
Polin (Muzeum Historii Żydów Polskich)
- Jon Newey, Jazzwise:**
Roller Trio
Fracture (Bandcamp)
- Anna Filipieva, Jazz.Ru:**
Alexey Kruglov - Jaak Sooäär Quartet
The Mighty Five (ArtBeat)
- Jan Granlie, Salt Peanuts:**
Mark Ribot Trio
Live At The Village Vanguard (PI Recordings)
- Christine Stephan, JAZZTHETIK:**
Nils Økland
Lumen Drones (ECM/Universal)
- Henning Bolte, Jazzism:**
Jozef Dumoulin & The Red Hill Orchestra
Trust (Yolk Music)
- Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:**
Jonas Kullhammar
Gentlemen (Moserobie)
- Cim Meyer, Jazz Special:**
Hildegunn Øiseth
Valencia (Losen Records)
- Lars Mossefinn, Dag & Tid:**
Music For A While
Canticles Of Winter (Grappa)
- Luca Vitali, Giornale della Musica:**
Anna Webber
Simple (Skirl Records)
- De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

FESTIVALS JANUARI

LEIDSE JAZZ WEEK

Diverse locaties, Leiden
19 tot en met 25 januari 2015
(<http://jazzstadleiden.nl/>)

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel
13 tot en met 23 januari 2015
(<http://bit.ly/1C9nIj0>)

Met onder anderen: Philip Catherine, Bruno Vansina, Richard Galliano, Bruno Vansina, Cécile McLorin Salvant en Brussels Jazz Orchestra.

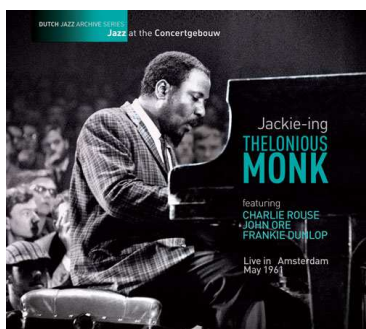
DJANGOFOLLIES

Diverse locaties, België
15 tot en met 31 januari 2015
(<http://brosella.be/eng/djangofollies>)

Met onder anderen: Lollo Meier Quartet & Giacomo Smith, Romane, Richard & Pierre Manetti en Sonny Amati Schmitt Trio.

INGEZONDEN

Monks Europese tournee 1961

Hessel Fluitman besprak in Jazzflits 225 de cd 'Jackie-ing' van Thelonious Monk met daarop een registratie van het concert dat Monk in mei 1961 in A'dam gaf.

'Een kleine correctie op de terecht lovende recensie in Jazzflits 225. Monk sloot met het concert van 20 mei in het Amsterdamse Concertgebouw niet zijn Europese tournee af. Waarschijnlijk op 21 mei 1961 's middags speelde hij nog in Berlijn voor de ARD. Er zijn opnamen van in de serie 'WDR: The Cologne Broadcasts'. Op een cd die hij deelt met het Martial Solal Trio in 1959 speelt hij met het Quartet drie stukken. Volgens de cd zijn die opnamen van 22 mei. Op die dag vloog hij terug naar de VS.'

Arie Teunissen

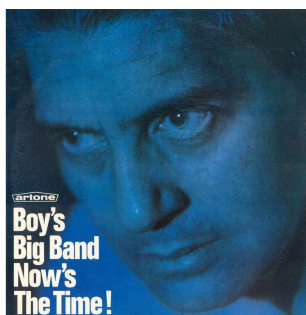
De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

Volg Jazzflits ook op Facebook

<https://www.facebook.com/Jazzflits>

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

BOY'S BIG BAND

Now's the Time

Artone (elpee), BVHaast (cd)

Als er één elpee belangrijk voor me is, dan is dat wel 'Now's The Time!' (1966) van Boy's Big Band. Het was een van mijn eerste albums, maar het heeft me bovendien naar jazzmuziek leren luisteren. Met enig pathos (realiseer ik me nu) opent bandleider Boy Edgar 'Now's the Time' met een daverende intro. Dan volgt een reeks van solisten. Toen konden mijn ongeoefende oren leren luisteren: wie is nou Piet Noordijk, wie Theo Loevendie, Toon van Vliet? Het fanatieke geluid van Piet Noordijk leerde ik al gauw kennen. Het fraaie afgeronde geluid van Theo Loevendies sopraansax sprong er ook uit. 'Solitude', met solo features van Noordijk op altsax en de spannende groove van Dick van der Capellen op bas, is zo dramatisch van stemming dat die track eens klonk onder een donkere achtervolgingsscène in een politiefilm op tv. Vraag me niet welke. 'Competitive challenge' was de lakmoesproef voor mijn oren: de bassisten Jacques Schols en Dick van der Capellen soleerden daarin om en om. Pas na ettelijke keren luisteren, steeds geïrriteerder omdat ik het nog niet hoorde, ontwaarde ik dat Van der Capellen heel licht en soepel speelt, terwijl Jacques Schols juist zware tonen tevoorschijn tovert. "Waarom hoorde je dat niet eerder!", schold ik mezelf uit. Daarna ging het zoekproces sneller.

'Blues minor' van John Coltrane wordt door de saxsectie van de bigband schitterend gespeeld. Alleen voor dat nummer waren de vier sterren van Bert Vuijsje in het toenmalige blad Jazzwereld al gerechtvaardigd. Saxen waren de grote liefde van Boy Edgar. Niet voor niks werkte hij in de jaren zeventig een tijdlang met alleen saxen en een ritmesectie.

'Return' van Theo Loevendie viel indertijd bij mij wat buiten de boot. Maar dertig jaar geleden bleek uitgerekend dat nummer opgenomen te zijn in de box 'Dutch Jazz Masters' van Mercury. En wat klonk het fris, tijdloos en boeiend. Dat bleef het doen toen ik de elpee zelf weer opzette en 'Return' als laatste nummer hoorde. Het was niet alleen het kortste nummer, maar ook het meest moderne en lichtvoetige.

'Now's The Time' is rond de eeuwwisseling - als sleutelplaat in de Nederlandse jazz van de jaren zestig - bij BVHaast op cd verschenen, samen met 'Finch Eye', de tweede lp van de bigband van de naamgever van de Boy Edgar Prijs. De cd is op de BVHaast-website niet meer terug te vinden en dat is jammer. Hopelijk wordt het album nog eens opnieuw uitgebracht. Want het is een gevarieerde bigbandplaat die nog steeds de moeite van het opzetten waard is.

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 1 december 2014

1 Gerry Gibbs

And The Thrasher Dream Trio
We're Back (Whaling City Sounds)

2 Houston Person

The Melody Lingers On (HighNote)

3 Kenny Barron & Dave Holland

The Art Of Conversation (Impulse!)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann. **Website:** Henk de Boer.

Logo: Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

JULES DEELDER VIERT VERJAARDAG

De saxofonisten v.l.n.r.: Benjamin Herman, Ger Sax, Boris van der Lek en Hans Dulfer. Deelder drumt op de voorgrond een partijtje mee. (Foto: Joke Schot)

In het kader van de viering van de 70ste verjaardag van Jules Deelder vond 23 november een feest plaats in de museale omgeving van de 200 Greatest Paintings in de Rotterdamse Fenixloods. Deelder trad zelf ook op met de Deeldeliërs. Voor de gelegenheid sloten de saxofonisten Benjamin Herman, Hans Dulfer en Ger Sax zich bij hen aan.

OVERLEDEN

Joe Bonner, 20 november 2014 (66)

Amerikaans pianist. Maakte in de jaren zeventig en tachtig platen voor Muse en Steeplechase. Moeilijk te plaatsen. Had twee platen van hem, wilde ze wegdoen, zaten interessante trekjes in, toen maar gehouden, later viel zijn spel toch weer tegen.

Bunny Briggs, 15 november 2014 (92)

Amerikaans tapdanser. Werkte bij tal van bigbands en ontwikkelde in de jaren veertig een eigen stijl, de 'paddle & roll'. Trad in de jaren zestig op met de band van Duke Ellington, danste in 1972 in één nummer, 'Mr. Bojangles', op een Prestige-lp met tenorist Houston Person. Is, in tegenstelling tot zijn collega's, nooit zonder werk geweest. Kreeg in 2002 een eredoctoraat in de podiumkunst.

jjm

JAZZTIJDSCHRIFT

Jazzbulletin nummer 93

Op de voorplaat van Jazzbulletin nummer 93, het blad voor vrienden van het Nederlands Jazz Archief, prijkt drummer Martijn Vink. Hij wordt binnenin geportretteerd door Eddy Determeyer. Verder vertelt Benjamin Herman in zijn column hoe goed de samenwerking tussen zijn New Cool Collective en Guus Meeuwis beviel. Dan een interview met saxofonist Floris van der Vlugt, 100 jaar jazz in Utrecht en een In Memoriam Hans Koert. Verder nog de rubriek My Back Pages van Bert Vuijsje, JazzLit door Erik van den Berg en een verslag van het congres Jazz Beyond Borders in Amsterdam. Voor meer info: <http://www.jazzarchief.nl/jazzbulletin/>

**Volg het jazznieuws
op de voet. Ga naar:**

<https://www.facebook.com/Jazzflits>